

Bilag 4.

Oversættelse.

**Udenrigsråd Melchiors udtalelse i 6. udvalg den 17. november 1958 under
behandlingen af spørgsmålet om indkaldelse af en ny FN-konference
om retsordenen på havet.**

Jeg tror, at vi alle er enige om, at den usikkerhed, der nu råder med hensyn til spørgsmålet om bredden af staternes søterritorium og deres fiskerigrænser, har så betydningsfulde og alvorlige konsekvenser, at alt bør gøres for så hurtigt som muligt at nå til en klar afgørelse om disse spørgsmål.

Den danske regering er rede til at bidrage sit til at finde en løsning. Både som søfarende nation og som kyststat med vigtige fiskeriinteresser er disse spørgsmål af største interesse for Danmark. Vi ved, at der eksisterer forskellige interesser. De lande, hvis handelsflåder sejler på de 7 have, er tilbøjelige til at lægge vægt på princippet om havenes frihed, medens andre med særlige fiskeriinteresser hævder, at der bør vedtages regler om fastsættelsen af et særligt og relativt bredt fiskeriterritorium. Det vil derfor være nødvendigt at finde frem til et acceptabelt kompromis imellem disse to grundsynspunkter. Som allerede nævnt af den danske udenrigsminister under generaldebatten den 25. september 1958 er det den danske regerings standpunkt, at havet bør stå åbent for alle. Kyststaterne bør derfor kun udstrække deres suverænitæt over et smalt bælte langs kysterne. Under hensyn til den tekniske og politiske udvikling i de seneste årtier mener vi dog, at en fastholden af den klassiske 3-mile-grænse ikke længere er mulig. Staternes søterritorier bør fastsættes til ikke over 6 sømil. Min regering mener imidlertid, at der bør gøres én vigtig undtagelse fra denne regel:

Hvor befolkninger lever i områder, der på grund af deres isolerede geografiske beliggenhed i usædvanlig høj grad er afhængige af havets hjælpekilder, bør der kunne fastsættes et særligt fiskeriterritorium på indtil 12 sømil. Den islandske repræsentant har med rette fremhævet, at hans land er i en sådan situation. Færøerne og Grønland, hvilke områder begge er dele af Danmark, er lige så afhængige, om ikke mere, af deres fiskeri. Det er ved denne lejlighed ikke nødvendigt at gå nærmere ind herpå. Det kan bevises med utvetydige fakta. Det forekommer os, at det i sådanne klare tilfælde som Island og de områder, jeg lige har nævnt, Færøerne og Grønland, hvor isolerede samfund lever under sådanne forhold, at hele deres udkomme og økonomiske udvikling er afhængig af havet, er det ret og rigtigt og desuden nødvendigt at give disse befolkninger en særlig beskyttelse. Dette kan gøres, og vi mener, at det bør gøres, ved at sikre dem ubestridelig ret til at oprettholde et særligt fiskeriterritorium på 12 sømil.

Ud fra de synspunkter, som her kort er fremstillet, er det den danske regerings opfattelse, at det er bydende nødvendigt for De Forenede Nationer at gå videre med denne sag og snarest muligt tilvejebringe en klar og varig afgørelse. Under generaldebatten i september udtalte den danske udenrigsminister, at det, således som foreslået af Island, måske ville være muligt for nærværende plenarforsamling at tage sagen i egen hånd med henblik på at træffe en øjeblikkelig beslutning. Da imidlertid